BESCHIKKING VAN HET HOF
20 mei 1987 *

In de gevoegde zaken 233 tot en met 235/86,

Champlor SA-Merlaut, te Vitry le François (Frankrijk), **en anderen,** vertegenwoordigd door J.-P. Spitzer, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, 31, Grand-Rue,

verzoekers,

ondersteund door

Association pour le maintien de l'élevage en Bretagne (AMEB), gevestigd te Plérin (Frankrijk), vertegenwoordigd door Y. Avril, advocaat te Saint-Brieuc, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, advocaat aldaar, 31, Grand-Rue,

en door

Syndicat national des industries de l'alimentation animale (SNIA), gevestigd te Parijs, vertegenwoordigd door Y. Capron, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. May, 31, Grand-Rue,

interveniënten,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Sorasio, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van verordening (EEG) nr. 2040/86 van 30 juni 1986 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen inzake de medeverantwoordelijkheidsheffing in de sector granen,

geeft

* Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, president, Y. Galmot, C. Kakouris, T. F. O'Higgins en F. Schockweiler, kamerpresidenten, G. Bosco, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet en J. C. Moitinho de Almeida, rechters,

advocaat-generaal: J. L. da Cruz Vilaça
griffier: P. Heim

gehoord de advocaat-generaal,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschriften neergelegd ter griffie van het Hof op 5 september 1986, hebben verzoekers in deze drie gevoegde zaken krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van verordening nr. 2040/86 van de Commissie van 30 juni 1986 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen inzake de medeverantwoordelijkheidsheffing in de sector granen (PB 1986, L 173, blz. 65). Verzoekers zijn individuele producenten en ondernemingen met verschillende rechtsvormen, die werkzaam zijn als veefokkers of veevoederfabrikanten.

2 Bij beschikkingen van 11 februari 1987 zijn het Syndicat national des industries de l'alimentation animale en de Association pour le maintien de l'elevage en Bretagne toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verzoekers.

3 Verordening nr. 2040/86 van de Commissie geeft uitvoering aan artikel 4 van verordening nr. 2727/75 van de Raad van 29 oktober 1975 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector granen, zoals gewijzigd bij verordening nr. 1579/86 van de Raad van 23 mei 1986 (PB 1986, L 139, blz. 29). Genoemd artikel voorziet in de invoering van een medeverantwoordelijkheidsheffing, die verschuldigd is over granen die in de Gemeenschap zijn geproduceerd en worden gebruikt voor bepaalde behandelingen, waaronder de eerste ver-

werking. Op grond van deze bepaling worden in de bestreden verordening uitvoeringsbepalingen vastgesteld inzake de medeverantwoordelijkheidsheffing; meer in het bijzonder wordt een omschrijving gegeven van het begrip eerste verwerking, wordt aangegeven welke behandelingen van de heffing zijn vrijgesteld, en wordt de wijze van inning en doorberekening van de heffing vastgesteld.

4 Bij aktes neergelegd ter griffie van het Hof op 29 oktober 1986, heeft de Commissie, verweerster in de onderhavige zaken, krachtens artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen. Tot staving van deze exceptie voert zij aan, dat verordening nr. 2040/86 een besluit van algemene strekking is, dat op verzoekers van toepassing is op dezelfde voet als op alle andere producenten en gebruikers van granen in de Gemeenschap, dat wil zeggen ongeveer 5 200 000 veefokkers en ongeveer 5 000 veevoederfabrikanten. Aangezien de situatie van verzoekers zich op geen enkel punt onderscheidt van die van de andere ondernemingen in die categorieën, zouden zij door de bestreden regeling niet individueel worden geraakt. Evenmin zouden zij rechtstreeks worden geraakt, omdat de heffing volledig wordt afgewenteld op de graanproducenten, die economisch gezien dus de enigen zijn die de last ervan dragen.

5 In hun opmerkingen met betrekking tot de exceptie van niet-ontvankelijkheid stellen verzoekers en interveniënten daartegenover dat de bestreden handeling te hunnen opzichte in werkelijkheid een in de vorm van een verordening genomen beschikking is, die hen rechtstreeks en individueel raakt. Aangezien de heffing in feite uitsluitend de veefokkers treft die industriële mengvoeders op basis van granen gebruiken, alsmede de industrieën en coöperatieve verenigingen die granen tot veevoeder verwerken, zouden deze ondernemingen, waartoe ook verzoekers behoren, zich in een zeer bijzondere situatie bevinden. Een bevestigend antwoord op de vraag betreffende de ontvankelijkheid zou voorts noodzakelijk zijn om verzoekers een doeltreffende rechtsbescherming te verzekeren.

6 Er zij aan herinnerd dat ingevolge artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag een door een particulier ingesteld beroep tot nietigverklaring van een handeling ontvankelijk is, wanneer die handeling, hoewel genomen in de vorm van een verordening, in werkelijkheid een beschikking is die de verzoeker rechtstreeks en individueel raakt. Deze bepaling beoogt met name te voorkomen, dat de gemeenschapsinstellingen, enkel door de vorm van een verordening te kiezen, het beroep van een particulier tegen een beschikking die hem rechtstreeks en individueel raakt, onmogelijk kunnen maken, en preciseert aldus dat de gekozen vorm de aard van de handeling niet kan wijzigen.

7 Een beroep van een particulier is echter niet ontvankelijk wanneer het is gericht tegen een verordening in de zin van artikel 189, tweede alinea, EEG-Verdrag, waarbij het criterium voor het onderscheid tussen een verordening en een beschikking volgens vaste rechtspraak van het Hof, moet worden gezocht in de al dan niet algemene strekking van de betrokken handeling. De beoordeling dient zich dan ook te richten op de aard van de bestreden handeling en in het bijzonder op de rechtsgevolgen die zij teweeg beoogt te brengen of daadwerkelijk teweegbrengt.

8 In casu stelt verordening nr. 2040/86 van de Commissie de uitvoeringsbepalingen vast inzake de bij een verordening van de Raad ingestelde medeverantwoordelijkheidsheffing in de sector granen. Zij bepaalt, in het kader van welke behandelingen de heffing, behoudens vrijstelling, verschuldigd is, stelt regels vast voor de bepaling van de aan de heffing onderworpen hoeveelheden en voor de wijze waarop de heffing wordt geïnd en doorberekend. Al deze elementen worden in algemene en abstracte termen omschreven op basis van objectieve criteria, die uitsluitend verband houden met de aard van de produkten en de behandeling die zij ondergaan, en waarvoor de vraag wie de betrokken werkzaamheden uitvoert, irrelevant is.

9 De bestreden verordening raakt dus niet een besloten kring van personen die ten tijde van de vaststelling ervan reeds waren bepaald, maar dient zich aan als een maatregel van algemene strekking, die van toepassing is op objectief omschreven situaties en rechtsgevolgen heeft voor algemene en in abstracto omschreven categorieën van personen.

10 Het argument van verzoekers en interveniënten, dat de onderhavige beroepen ontvankelijk moeten worden verklaard om hun een doeltreffende rechtsbescherming te geven, moet worden verworpen. Bij een eventueel beroep tegen een nationale maatregel ter uitvoering van een gemeenschapshandeling, kan de verzoeker zich immers beroepen op onwettigheid van die gemeenschapshandeling; de nationale rechter is dan verplicht zich over alle daarmee verband houdende grieven uit te spreken, in voorkomend geval na de zaak ter beoordeling van de geldigheid van de handeling naar het Hof te hebben verwezen.

11 Zonder dat op de grond van de zaak wordt ingegaan, dienen derhalve de beroepen overeenkomstig artikel 91, paragrafen 3 en 4, van het Reglement voor de procesvoering bij beschikking niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Kosten

12 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien zowel verzoekers als interveniënten in elk der zaken in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij hoofdelijk in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

beschikt:

1) **De beroepen worden niet-ontvankelijk verklaard.**

2) **Verzoekers en interveniënten in elk der zaken worden hoofdelijk verwezen in de kosten.**

Luxemburg, 20 mei 1987.

De griffier

P. Heim

De president

A. J. Mackenzie Stuart